

Ce înseamnă aceasta în contextul cu Evrei 5.7-9?

Domnul Isus a trebuit să învețe ascultarea ...

Versete călăuzitoare: Evrei 5.7-9

Evrei 5.7-9: [Isus Hristos,] în zilele întrupării Sale, aducând cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte, și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit.

Întrebare

Despre ce întâmplare din viața Domnului este vorba în Evrei 5.7-9?

Răspuns

Dragă ...,

Noi credem că aici este vorba aproape în exclusivitate (o mică excepție vezi mai jos) de Ghetsimani. Și aceasta în principal dintr-un motiv foarte bine determinat: În viața Domnului Isus – în zilele întrupării Sale - nu este nici un eveniment în care să nu fi fost în concordanță cu voia Tatălui. Da, mâncarea Lui era chiar să facă voia Aceluia care L-a trimis (Ioan 3.34). Însă într-un punct – și anume la cruce, să ocupe locul păcătosului, să fie împovărat cu păcatele noastre, da, El Însuși să fie făcut păcat și din această cauză să fie părăsit de Dumnezeu și judecat – Domnul nu putea să dorească aceasta, și acolo voia Domnului a fost alta decât voia Tatălui.

Desigur pentru El ca Fiu al lui Dumnezeu era ceva total nou să fie ascultător ca Om pe pământul acesta, și în acest sens El desigur a învățat ascultarea în toată viața Lui aici pe pământ, însă aici și numai aici ascultarea Domnului a fost pusă la încercare într-un fel așa deosebit, și aici, în grădina Ghetsimani, Domnul Isus a fost dispus lăuntric să ia din mâna Tatălui acest pahar al suferințelor – în acest sens a fost auzit strigătul Lui puternic însoțit de lacrimi -, chiar dacă auzirea depășește limitele grădinii Ghetsimani, prin aceea că Dumnezeu, care putea să-L elibereze din moarte, L-a salvat realmente pe Domnul din această moarte prin înviere și în felul acesta rugăciunea Domnului a fost ascultată.

În locul acesta ne-am putea întreba, de ce Domnul Isus a adus rugăciunile Sale cu strigăt puternic și cu lacrimi. Este El mai prejos de mulți martiri, care au mers cu bucurie în moarte? Desigur nu, însă nici un martir nu a trebuit să fie făcut vreodată păcat. Totodată aceasta arată și că acest strigăt puternic și cu lacrimi se referă la Ghetsimani, căci unde altundeva a stat înaintea Domnului sub această formă faptul că El trebuia făcut păcat, decât tocmai în această grădină. Acest exercițiu al sufletului era pentru Domnul la cruce o chestiune trăită deja. La cruce întrebarea nu mai era: „Tată, dacă este posibil, să treacă de la Mine paharul acesta” – această întrebare a fost clarificată în Ghetsimani și Domnul Isus a mers de bună voie și totodată la porunca Tatălui (Ioan 10.17,18) la cruce. De altfel aici nu citim că un înger L-a

întărit, așa cum citim că a fost în grădina Ghetsimani. Aceasta arată că Dumnezeu a împlinit rugăciunea Domnului în sensul că El în grădina Ghetsimani a acceptat lăuntric să ia paharul suferințelor din mâna Tatălui.

„Acela care în zilele întrupării Sale, aducând cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte.” Odată vrăjmașul a încercat să înșele pe Isus, oferindu-I lucruri care sunt plăcute omului (Luca 4). Acum el I s-a arătat cu lucruri îngrozitoare. Isus niciodată nu S-a rugat ca de la El să fie luat vreun pahar, în afară de acel singur caz, care însemna că Dumnezeu Își va întoarce fața de la El. În ceasul din Ghetsimani El a simțit în sufletul Lui toate durerile pe care le va produce primirea loviturii, pe care Dumnezeu urma s-o dea asupra Lui. De altfel, când El înțelege gândul că Tatăl este Cel care a pregătit paharul, El îl ia și se jertfește pe Sine Însuși. În Ghetsimani Isus a trebuit să lupte cu puterea răului: „Acesta este ceasul vostru și puterea întunericului.” Pe cruce a purtat mânia lui Dumnezeu și a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” – „Și El a fost ascultat.” Isus a fost ascultat, în primul rând, printr-o liniște lăuntrică, care L-a făcut capabil să ia paharul din mâna Tatălui și nu din mâna lui satan. În lupta Sa din grădina Ghetsimani El a biruit puterea directă a vrăjmașului. Vrăjmașul s-a năpustit într-o luptă împotriva sufletului lui Hristos. El a fost învins în această luptă și s-a arătat că instrumentele lui provocatoare de groază erau fără putere. Ceasul puterii întunericului nu trecuse cu totul. Însă Isus a fost eliberat de groaza pe care vrăjmașul o apăsa asupra sufletului Lui, și cu toate că El era liber să ocolească moartea, dacă ar fi ales această alternativă, totuși El S-a dat pe Sine Însuși la moarte. El merge în întâmpinarea oamenilor răi și Se predă Însuși în mâinile lor. Este clar că sufletul Lui nu mai stătea sub presiunea vrăjmașului. Însă El a fost ascultat mult mai deplin în învierea Sa. „A cerut de la Tine viața: Tu i-ai dat-o – viață lungă pentru totdeauna și pentru eternitate” (Psalmul 21.4). (J. N. Darby, din „Notes to the Epistle on the Hebrews” în *Collected Writings*, Vok. 28, pag. 13 și următoarele.)

Salutări cordiale

Redacția SoundWords